

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN 2-50 alleri
 PE JUMĂTATE AN 1-30 „
 PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
 LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
 TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKENY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14, 6.)

Hotărîre cerească și împlinire pământească.

(I. Regi 22, 1—40.)

Ahab, nelegiuitul rege din Israel, a păcătuit greu contra lui Dumnezeu și poporul său. Indesebi plină deveni măsura păcatelor lui, când omori pre Nabot, ca să ocupe viața lui. Atunci 'i s'a vestit prin Ilic pedeapsa lui Dumnezeu. Ahab și următorii lui să fie stirpiți. Câinii să lingă sângele lui Ahab și să mănec carnea Iezebelei. Mai nainte s'a temut Ahab foarte de pedeapsa lui Dumnezeu, dară după ce trecu o vreme, să pare că o fi uitat, în tot cazul nu s'a întors el din inimă către Dumnezeu.

Trei ani au trecut, acuma își aduse Ahab aminte, că Ramot în Galaad să ține de Israel, pe când este în mâna sirienilor. Asta nu mai vrea să-i placă lui. Când veni regele cel pios, Iosafat din Iuda, a-l cerceta, să unesc ei doi, a se lupta contra sirienilor. Dară Iosafat nu vrea să poarte luptă, fără a întreba de Domnul. Ahab ară în jurul său patru sute de profeți, care toți îi vorbesc pe plac. Ei 'i vestesc învingere asupra sirienilor. Iosafat nu-i îndestulat cu aceasta. El vrea să întrebe de profetul Domnului. Numai unul e cunoscut ca așa unul, dară Ahab nu-l poate suferi, pentru că nu-i profetește nimic bun.

Solii, cari trebuiau să-l aducă, îi spun, ca să spună și el bine regelui, ca toți ceilalți profeți. Dară un profet al Domnului ascultă numai de Dumnezeu și nu de oameni. „Trăiește Iehova, eu voi vorbi, ceea ce-mi va spune Domnul.”

Când vine deci întrebat, spune el într'un ton ușor, ce nu se poate lua cu serioșitate: „Da, mergi norocos; Domnul o va da în mânele regelui.” Asta era vorbirea celorlalți profeți, și îndată să vede, că el numai i-a imitat, dară însăși de altă părere este. Pentru aceea zice Ahab: „Te jur, ca să nu-mi spuni nimic alta ca adevărul în numele Domnului.” Aceea o face acuma profetul. Dară atunci nu poate el vesti biruință, ci o bătăiă mare. Atunci zice Ahab către Iosafat: „Oare nu ți-am spus, că el nimic bun nu-mi profetește, ci numai rău?” Acuma esplică Micha, cum vine el la aceea, a vorbi contra la patru sute de profeți. Ei toți sunt apucați de un spirit amețitor, pentru că preste Ahab are să vină judecata pedepsitoare. Micha devine deci prin un profet lovit și de Ahab închis, dară ceea ce el spuse, să întâmplă. Israel vine bătut și Ahab ucis.

Aceasta istorie are câteva învățături, pre cari ar trebui să le luăm cu serioșitate la inimă.

Întâmplărilor pământești merg decisiuni importante cerești nainte.

Preste Ahab este profețit, că sângele lui să fie lins de câni, acolo unde linsă sângele lui Nabot. Cum să se întâmple aceasta? Acuma ajunse vremea la aceea, și pentru aceea trebuie să înceapă Ahab lupta, să fie la aceasta ucis, și apoi la spălarea țărșurei în grădina sa să fie lins sângele lui de câni. Dară oare îndrăzni-va Ahab, a începe lupta? El trebuie să fie înduplicat, a ocupa Ramotul în Galaad. Astfel să formează apoi toate lucrurile, după cum am văzut noi, dară ele merg toate după sfatul și planul ceresc.

Oare nu-i și acuma așa cu războiul, care s'a deslăntuit în Europa? Și noi vedem numai întâmplările, cari au fost și cari vor fi încă. Noi știm, cum au căzut moștenitorul tronului nostru cu soția sa de un atentat, că tot lucrul a ieșit din Sîrbia și că Sîrbia fu provocată de Austria, a se îngriji și a da garanții sigure, că agitațiunea contra Austro-Ungariei va înceta. Noi știm, cum în privința la Rusia a dat respuns neîndestulitor și pentru aceea trebuia să fie pedepsită. Noi știm mai departe, cum țarul rus a provocat pre împăratul nostru (german), a exercia spre aliatul său austriac o apăsare, a lăsa Sîrbia în pace, și că Rusia întări pretensiunea sa ou mobilizare. Noi știm, că împăratul nostru, a pretins oprirea mobilizării ruse, și când nu s'a întâmplat, trebuia să spună declararea războiului. Noi știm, că și Franța ca soțul rusiei fu astfel tractat și că în sfârșit și Anglia că scutitorul pârut a neutralității belgicâ vătămâtă să amesteacă, așa că noi aveam războiu spre două fronturi și contra patru vrăjmași.

Acestea sunt lucrurile, pre cari noi le știm, pre cari le-am pățit. Dară ceea ce s'a sfătuit și hotărit mai înainte despre aceste popoare, nu o știam noi și ce s'a întâmplat în planul ceresc, nu o știm noi nici până astăzi și doară nici nu o vom ști aici.

Înse aceea o știm noi ca credincioși și fii ai lui Dumnezeu, că Dumnezeu nu-și are plăcerea în moarte celui nelegiuit; aceea știm noi, că toate țintesc la restatornicirea împărăției lui Dumnezeu; aceea o știm noi, că acelora, ce iubesc pre Dumnezeu, toate le servesc spre bine; și și aceea știm noi, că Dumnezeu nu să lasă batjocorit și că judecățile lui și vin la vremea sa. Pentru aceea și suntem noi mângăiați și sperăm la un sfârșit biruitor și bun pentru noi, că Rusia a vărsat foarte mult sânge nevinovat a fiilor lui Dumnezeu, și Franța a ajuns de mult culmea nelegiurii. Dacă deci Dumnezeu încă ne poate folosi, a implini judecata asupra acestor popoare și a aduce o vreme nouă, mai bună, mai pioasă, atunci noi pe lângă toate jertfele cele grele, care ne costă, să-i fim mulțamitori din inimă și a ne lăsa folosiți de el după voia sa. Dacă suntem noi unelte în mâna lui Dumnezeu, atunci este cea mai înaltă chemare a noastră, și noi voim să ne bucurăm de aceea, și dacă să frâng câțiva pe lângă aceasta.

Apoi învățăm noi din capitolul nostru însămnătatea marturilor credincioși în vremea decizătoare.

Iosafat, regele cel pios din Iuda, e gata, a se uni cu regele lui Israil contra siriienilor, dară el vrea să întrebe mai înainte pre Domnul. Ahab are o mulțime de profeți, sfătuitori spirituali, în jurul său, dară lor le place o vorbi, după cum o dorește regele, și nu, cum este purul adevăr. Pentru aceea trebuie să fie un profet a Domnului, pre care înse Ahab nu-l dorește, pentru că nu-i vorbește după plac.

Vremea noastră nu-i numai o vreme serioasă și o vreme grea, ci și o vreme mare și greu decizătoare. Mii și mii s'au sculat iarăși, a întreba pre Domnul. În valuri mari merg ei în biserică și căși de rugăciune, și aceia, cari de ani îndelungați nu au mers. Ce aud ei deci, când vin? Auscultă ei pre profeții lui Baal, cari le vorbesc după plac, cari le vorbesc despre

curagiul și puterea noastră, cari ne profesese biruința, pentru că noi suntem așa un popor bun și drept și atât de nalt stând în cultură, pentru că avem voia a învinge? Cu durere da! Asta vorbire nu numai prin foi o cetim noi, ci o auzim cu durere și în bisericile creștinești. Dară acesta este glasul profeților mincinoși.

Marturii credincioși ai Domnului altcum vorbesc. Ei îndeamnă la pocăință și întoarcere. Ei amintesc căderea cea mare a poporului nostru dela Dumnezeu, ei mustră păcatele și uriciunile între poporul nostru, ei provoacă hotărît, a urî păcatul și a se arunca în brațele lui Iisus. Și dacă și ei vorbesc despre biruința viitoare, atunci o fac ei numai în privirea la mila și îndurarea lui Dumnezeu. Dară oh, de acești servi ai Domnului sunt puțini numai. Aceștia sunt aceia, cari însăși au falimentat înaintea lui Dumnezeu, cari știu, că în noi nu este nimic bun și că noi numai din mila lui Dumnezeu putem trăi prin Iisus Christos.

Acești martori și mărturia lor sunt amar de lipsă poporului nostru. Ei sânguri pot duce la o deșteptare cuprinzătoare și pocăință adevărată. De am fi noi toți marturi credincioși în acest timp! În sfârșit învățăm noi din capitolul nostru, cum aceasta luptă alui Ahab contra sirienilor nu era nimic alta ca îndeplinirea judecăței de mult prezisă a lui Dumnezeu.

Îndată după faptul cel sângeros cu Nabet a spus Domnul judecata sa lui Ahab și Izabelei. Însă nu îndată s'a îndeplinit, pentru că El în mila sa cea mare voia să le dea loc și vreme spre pocăință. Însă dacă nu îndată s'a îndeplinit judecata, totuși nu fu ea delăturată. Domnul avea și la aceasta vremea sa. Și când a sosit vremea, atunci toate lucrurile s'au format așa, cum era de lipsă, ca să fie îndeplinită judecata în Ahab și Izabela.

Că oare nu poate fi și astădată cazul? Noi nu suntem în stare, a

cunoaște și a pune la iveală registrul păcatelor popoarelor și a domnitorilor lor și a guvernelor, dară aceea o știm noi toți, că Rusia dela cel mai mic până la cel mai înalt ofițier nu cunoaște dreptate, ci că aici e Rubelul (banul) așazis atotputernic, a suci dreptatea în nedreptate. Și aceea o știm noi, cum oamenii cei mai pioși ai Rusiei, Ștundiștii, au fost cât mai rău persecutați și de destule ori trebuiau să suferă exilul (scoaterea din țară în robie) cel mai înfricoșat. Oare nu trebuia să vină și aici odată judecata și pedeapsa lui Dumnezeu? Doară vine acuma prin o judecată a lui Dumnezeu și acestui popor subjugat libertatea cea de demult oftată și cerută a conștiinței.

Așa poate fi și pentru uriciunea păcatelor Franței și Belgiei și pentru lăcomia Angliei acest războiu o judecată serioasă a lui Dumnezeu, care ei toți au meritat-o și acuma are o fi îndeplinită.

Dară nu este în urmă și pentru propriul nostru popor acest războiu o mustrare sântibilă? Și dacă am avea noi să fim îndeplinitorii judecăței lui Dumnezeu, nu poate merge, fără ca la aceasta să sângereze mii și alții să devină ciungi, ticăloși și bolnavi. Da, și pentru cei rămași este acest timp o cercetare serioasă a lui Dumnezeu. Pentru aceea voim noi să ne plecăm. Aceasta am meritat-o noi. Și la noi a fost nelegiuirea mare și rea. Și noi am căzut rău dela Dumnezeu și am păcătuit greu. Și numai dacă ne întoarcem iarăși la Domnul, ne va putea el folosi spre binecuvântare și mântuire pentru popoare, pentru lume.

De am cunoaște noi aceasta și de ne-am întoarce cu toată inima către Domnul! De ne-am pocăi noi cu serioșitate și hotărît către El și a duce viața noastră în sfințenie, atunci va ieși din acest războiu o mare mântuire pentru noi înșine, poporul nostru și pentru lumea întreagă.

Sculați-vă luptători.

(Mateiu 26. 46—47.)

Sculați-vă și vă îmbrăcați de luptă; luați armele cele de învingere. Mai ales păvaza credinței (Efes. 6. 13—19.), că numai așa vom putea fi aici luptători, de cari zice apostolul mai sus. Dar sculați-vă cu vitejie, că timpul e foarte primejdios, că s'a virit o turmă de lupi grei între turmele cele ce sunt lipsite de păstori. Așa să vede, că lupii stau la pândă și caută timpul potrivit, că când aud și văd, că nu să mai aude și vede păstorii păstorind turma cu destulă vitejie, atunci să virăse ei de-a tipilișul pela culcușul oilor și cu așa lingușire să apropie de bietele oițe, până ce își pun colții cei spintecători în gitul lor, și atunci să luptă cu ele, păuă ce le departă dela turmă, și atunci le ia cu couda de napoi și le obate în codrii în așa depărtare, în cât nu mai știu veni napoi. Dar pe lângă toate acestea sunt unile oi mai treze, și să uită mai bine la lupi. Că și de socote lupul, că și el are păr ca oile, dar oile ce-ți cunoaște le pute părul lupului și nu-l poate suferi să se linguşască pe lângă ele. Că oile cele ce din adevăr cunosc glasul Păstorilor, cari le-au păstorit, dacă ar urla lupii ori și cât ar vrea, ele nu urmează după urletele lor, că de și să afla păstorii acuma duși în piericol și depărtare, ele pentru aceea nu urmează după glasul cel strein până ce aud glasul adevăratului Păstor (Ioan 10, 1—6.) Dar sunt unile, cari sunt gălbăjoase și nu au cunoscut din adevăr glasul Păstorului nici odată; și pentru așa biete oi e tare primejdios, când să îndepartă păzitorii de lângă turmă, că ele când nu aud glasul cel plin de vitejie duhovnicească tot des și sunând cu dragoste, ele săracele dacă aud câte un lup urlând, li să pare că tot așa sună și acela glas, ca și a păstorului cel milos, ele nu știu, că calea lor unde duce (Luca 6, 1.) Eu tare așa voi, ca aceia conducători să

arate oiților acelora care le urmează, că unde ar avea a lor așezământ rezultat în N.-Testament, pe lângă toate, că oile acelea, care cunosc temeiul credinței, nu să lasă să fie conduse de fie ce învățătură fără nici un folos, din care odată au scăpat, decât stă cu încredere lângă a lor păstor și le arată la aceia ce voiesse ai tulbura cuvântul Ebr. 8, 7—8. Ele nu să lasă să fie mișcate, decât stau lângă aceea credință (Ebr. 8, 13.) Eu din inimă rog pre Domnul, că să întărească credința cea slabă și să ne ajute să ajungem toți cu un cuget și cu o credință la limanul dorit. Amin. Trimes de fr. S. Voia din Arad, care acuma stă în armată.

Unui frate zise în zilele trecute o femeie, care era până aici membru în adunarea noastră, că ea a aflat acuma ceva bun. Fratele o întrebă că ce poate fi aceea. Ea zise că: Sâmbăta. Fratele îi respunse, că-i destul de pagubă, că nu l-ai aflat pre Domnul Iisus. Da, așa-i; ori ce bine ți s'ar părea că ai fi găsit în lume, acelea sunt numai umbră, iar de voiești să fi fericit, trebuie să aibi pre Iisus, el te face în adevăr fericit. Nu pe umbră, pe Christos te sprijinește. Tu poți găsi câte bunuri vrei, dară dacă Iisus nu este lumina ta, atunci și ziua la amiazăzi te afii la întunec. În El este lumina, în El fericirea și viața, la El vino suflete!

Servul.

Dela Christina Roy.

(Continuare.)

Bătrînul ședea o oară deja acolo și era atât de cufundat în închinăciune lină, că nici nu auzi pașii și nu-l văzu pre acela, pre care el mai nainte cu așa dor îl aștepta, și pentru care sufletul său fericit și acuma să rugă fără de cuvinte. Pentru aceea îl văzu pre el Method apropiindu-se și nici nu-și putea lua ochii de pe fața strălucindă a bătrînului.

„Inse dintr'odată să auzi în sat o larmă; unui bețiv 'i era prea strimt drumul, care să năcăjea, că nu-i mai larg. Asta trezi pre bătrîn din cuge-tările sale. El își întoarse capul și văzu, că nu era sângur. Acuși ședeau amândoi pe bancă. „Method auzi, că bătrînul voia și putea spune ca Ruth: „Dumnezeul tău este Dumnezeul meu!”

„Fie mărire Domnului!” strigă Method, după ce vorbiră ei mult la olaltă și au dat onoare lui Dumnezeu pentru mila, care a arătat-o bătrînului. „Fie mărire Domnului! Promisiunile lui sunt adevăr vecinic; eu m'am încrezut în El, și El nu m'a lăsat a fi rușinat.”

„Pre tine?” să minună bătrînul.

„Da, pre mine! Astăzi, scumpe părinte, când ai devenit proprietatea lui Christos, pot și mi iertat a o spune, că acest sat nici odată nu m'ar fi văzut, de n'ai fi fost tu aici. Nu te minuna, numai nu încremeni; din iubire către tine am venit aici. Tu mi-ai spus mai nainte, că eu te-am adus la Mesia ca Filip pre Natanail. Filip s'a dus a căuta pre Natanail; și și eu te-am căutat pre tine, și nu era ușor a ști, că unde trăiești.”

„Pre mine m'ai căutat tu, pre mine? Nainte de a ne fi cunoscut? Nu să poate! Și pentru ce?”

„Pentru ce caută Filip pre Natanail? Numai ca să-l aducă la Iisus.”

„Dapoi, el a cunoscut pre Natanail, dară tu?” Bătrînul apucă mâna lui Method.

„Iar eu am cunoscut pre cineva; despre a cărui existență tu nu știi, și care te-a iubit pre tine până în ciasul său din urmă. Eu ți-am istorisit odată, că pre mine m'a adus un ovreu la cunoștința adevărului. Acest binefăcător al meu, căruia îi mulțămesc toate pentru timp și vecinicie, s'a numit Ruben Socolov. El era fiul unui ovreu bogat rusesc cu numele Socolov, și mama lui era copila cea frumoasă, pre care tu și astăzi o plăngi, flica ta Estera.”

„Method!” strigă bătrînul; el sări sus și să lăsă iarăși napoi. Cine ar vrea să descrie viforul gândurilor pe fața lui! „Method, tu ai cunoscut-o pre ea, flica mea, copila mea? Ai văzut-o tu, ești tu sigur, că ea a fost?”

„De sigur! Eu o văzui firește numai ca mireasă în portret, și apoi scurt naintea morței ei.”

„Moartă? Așadară a murit? Nu mai trăiește!?”

„Ea a murit; dară ea trăiește și va trăi în veci. Ea muri cu o rugăciune pentru tine și pentru că eu nu te putea găsi prin epistole, a luat ea votul dela fiul ei, ca el să meargă în persoană a te căuta, când va fi gătat cu studiile sale.”

„Așadară a știut ea despre mine?” cu durere uimit scutură bătrînul din cap.

„Ea a știut toate dela mama ei și te-a iubit foarte; ea plantă asta iubire în inima fiului ei.”

„Și femeea mea?” oftă bătrînul.

„Femeea ta a fost în fapt mai mult amăgită decât vinovată. Ea să căi curând de vina ei și voia să se întoarcă, dară nu o lăsară. Ei îi spuseră, că tu ai fi foarte mânios. Când veni cartea de despărțire, o crezu ea și să mărită după acela, care o amăgise, dară n'a fost mai mult fericită și muri înaintea nunței ficei ei, care apoi merse îndată în Canada.

Acolo ajunse mai nainte pre Socolov, iar apoi pre ea aceea milă, că aflară pre Mesia și apoi aduseră și pre fiul lor la El. Ei jertfiră mult pentru cultivarea lui, și aveau numai aceea una dorință, ca el să vestească mântuirea între poporul său; aceasta dorință fu împlinită. Cel puțin putu tata auzi pre fiul său predicând; el muri scurt, după ce am venit eu la cunoștința Mântuitorului meu și ajunsei un prieten al nepotului tău. Eu îi datoream toate; dară și el m'a iubit pre mine, așa m'a iubit, cum numai putea iubi!

Pentru că eram eu un slovac, îmi spuse el, că moșul său locuiește oare undeva în Ungaria, și el a promis mamei sale, că-l va cerceta. De câte ori ne rugam noi la olaltă, totdeauna să ruga el și pentru el și pentru putința, a ajunge la el.

Odată mă trimise el în Pensilvania, pentru că știa, că acolo sunt mulți slovaci, și noi speram, a auzi ceva prin pământeni mei. Și era o conducere a lui Dumnezeu, că Domnul după o lungă căutare deșartă mi-o dat, că m'am putut întâlni cu tînărul Rașo. Era îndată după ajungerea lui în America. Din el auzii eu ceva despre bătrînul David, căruia i-a fost dusă femeea. Apoi căutam noi prin epistolă și știurăm toate. Oh, cum să bucura Ruben, cum să ruga el lui D-zeu, ca să-i dea lui, mântui sufletul moșului său, aceea nu să poate spune.

Dară Domnul preste viață și moarte o hotărise altcum. Ruben era cu lucrul împărăției lui Dumnezeu atât de încărcat, că nu putu îndată merge. Domnul i-a dat lui, a vedea rezultate mari a lucrului său, mulți oameni puseră mari așteptări pe el; apoi veni o boală, o receală — îngerul morții veni și luă sufletul său curat acasă, el trebuia să meargă.

Eu știam, cât de mare era durerea lui, că nu putea aduce moșului său lumina. Inse ce mă împiedeca pre mine, a face acestea în locul lui? Eu pusei în mîna sa recindă votul în încrederea în Dumnezeu, care nu lăsa neascultate multe rugăciunii a ficei și nepotului, că eu voi aduce pre moșul lui la Domnul ca odată în vecinicie să se poate întâlni și fi la olaltă. Pre el l-au îngropat și plâns, iar eu venii în Hradova ca suplinitorul lui.

Eu o știam, că eu pre omul cel bătrîn, amărit prin nedreptate nu așa iute îl pot dobândi, că, dacă așa păși naintea lui ca trimesul nepotului său, ori că nu m'ar crede ori că s'ar închide și contra nepotului său deja răposat. Bătrînul David a fost un ovreu, iar nepotul lui muri ca un creștin; eu o știam dară, că va să

țină mai mult. Ca să pot fi cât să poate mai aproape de el, mă imbiai lui Ondrașic ca serv și rugai pre Dumnezeu, ca El să-mi ajute, a dobândi inima bătrînului ovreu. El mi-a dat-o; servul cel simplu nu putu fi de bănuială bătrînului și nici n'a fost. Dară eu trebuia tocmai naintea lui să mă păzese foarte, ca nici cu un cuvânt să nu mă dau afară, că nu totdeauna am trăit în așa împrejurări. Eu mă tot temeam de venirea tînărului Rașo; dară Domnul dădu că nu m'a cunoscut. La întia noastră întâlnire aveam eu barbă, dară și haina schimbă mult.

În seara nuntei la Petraș voiam să-ți spun toate. Domnul nu o lăsă, așadară m'am votat, a rămănea până atunci în Hradova, până voi auzi din gura moșului prietenului meu, că el a aflat pre Iisus și l-a primit ca Mesia al său. Deci am spus eu toate și mulțămesc Domnului meu, că mi-a făcut eu putință, a ținea făgăduința mea, și pentru aceea, că eu nu am fost la voi înzădar. „Deci pot merge liniștit, însărcinarea mea s'a sfârșit.”

Method să rădică, și bătrînul, ca amețit de cele auzite, îi urmă ca în vis în casă. Method închise ușa și aprinse o lumină. Apoi scoase el din buzunarul său tesaurele cele atât de prețioase pentru bătrînul. Erau portrele ficei sale așa amar plânsă, a bărbatului ei Socolov și un portret frumos a nepotului său, acărui față la privire amintește la cuvintele: „Sufletul său e plăcut lui Dumnezeu, pentru aceea să grăbește cu el din viața cea rea.”

„Așa, iubitul meu vecin, aici sunt tesaurele D-tale; și aici mai ai D-ta ceva, testamentul lui Ruben. Cetește-le toate, și măne, de va voi Dumnezeu, și vom trăi, încă mai vin la D-ta, ca să-ți răspund toate întrebările, cari îți vor mai veni în minte peste noapte.”

Method merse, și bătrînul rămase sângur cu tesaurele sale și cu Dumnezeuul său, acărui iubire mare numai astăzi o cunosc pe deplin. *Continuă*

PENTRU COPIII NOSTRI.

Compus de R. S.

Iubiți copii!

De acum înainte va aduce iubita foaie „Adevărul”, care părinții vostri cu drag o cetesc, și pe sama voastră câte puținele istorioare de cetit. Așa dară că vă place a ceti din biblie, dară nici istorioarele cele frumoase nu le puneți de o parte. Vedeti dară, asta o știe de mult unchiul neamț din Budapesta, nu pentru aceea, că doară i-ar fi spus-o lui mama voastră, ci el o știe, că la copiii nemți încă le place tare a ceti, și pentru aceea crede el, că și voi aici în Ungaria o faceți cu bucurie.

Dară știți, iubiți copii, a ceti bine o istorie nu-i așa ușor, nu pentru aceea, că cetirea ar fi așa ceva greu, oh nu, dapoi că voi ați învățat aceea în școală, așa-i; ci cetirea de multe ori pentru aceea nu-i așa ușoară, pentru că nu totdeauna ne putem câștiga folos din ea. Nu gândim de ajuns asupra ei. Dacă voiți să cetiți bine, adecă, de are să fie cetirea de folos, trebuie să gândiți asupra celor cetite și se vă întrebați, ce ați putea învăța din aceasta, ce ați putea tot așa face? Uneori înseși aceea trebuie se vă întrebați, ce nu ar trebui să fac așa, ce au făcut aceia, despre care este vorba în istorioară.

Așadară luați bine sama la acele istorii, pre cari vi le-a istorisi în viitor unchiul cel de neamț. Da, dară oare pricepe românește acela unchiu neamț? veți întreba voi. Ach, dureros, nu știe încă, dară el a aflat pre un alt unchiu, și acela locuiește departe de Budapesta, în K. și el toate câte acest unchiu neamț vrea se vă spună, le traduce în limba română. Doară cu vremea va învăța și el puținel românește, și atunci vă poate spune el sângur. Dară aceea va ținea mult și unii dintre voi vor fi pe atunci

mari. Așa-i, că de acum cu atât mai bucuros cetiți Adevărul, ca până acum. Doară imi veți scria odată, cum vă plac istoriile mele.

Iar acum vă salută pre voi unchiul de neamț.

Întia epistolă alui Ioanică.

Într'o uliță strîmtă a marelui și frumosului oraș Lipsca locuia femeea cea bună alui Heidler. Odăiuța ei era sub acoperimântul casei, pentru aceea era un părete costiș. Prin fereastra cea mică numai rar străbătea raza soarelui, că stătea spre miază-noapte și părății nu erau făcuți cu tapete, ca la domni, ci numai alb văruiți. Odăiuța era sărăcăcioasă, dară totuși era ceva în ea, ce plăcea omului. Patul cel curat, asupra lui chipul lui Christos, câteva hîrburi cu flori sub fereastră, polița de cărți, de pe care n'a lipsit biblia și cartea de cântări, coșara cea mare cu uneltele de cusut, toate așa lucruri, din cari să poate deduce, că aici locuiesc oameni sirguincioși și pioși. Femeea Heidler avea mâni foarte sirguincioase și la acestea o inimă pioasă, pentru aceea nici nu-i lipsea ei până zilnică pentru ea și pentru cei doi copii, deși era văduvă. Dară acumă firește că era altcum, că ea zăcea bolnavă. Ea s'a obosit foarte în lucrul, care l-a făcut pentru o prăvălie pe Crăciun. Cu ce față palidă și ochi închiși zăcea ea pe perina cea albă! Tocmai acumă odormise, după ce noaptea întreagă o încunjură somnul.

La fereastra naintea mesei ședeau cei doi copii. Numai șoptind vorbiră la olaltă, ca să nu se trezască mama. Înaintea micului Ioanică zăcea o hirtie albă pe masă și în mână apucă el condeiul. Și un călîmar

stătea pe masă. De doi ani umblă la școală și deoarece era un elev sfrnguincios, a înaintat binișor. Acuma vrea să scrie întâia sa epistolă. Câte odată a văzut el, cum a scris mama sa epistola, care apoi o putea băga în lada poștei, aceasta îl încurajă. Sora lui cea mică, Catița, să uită la el uimită, cum scrisă o literă după alta pe hirtie. În sfârșit era epistola gata și șoptind o ceti el ei:

„Dumnezeule bun și iubit, te rog frumos, ajută-ne nouă! mama îmi dădu astăzi bucata din urmă de ban din punga ei și eu o cumpărai pe ei. Dacă am mâncat asta, alta nu mai putem cumpăra. Rogu-te, bunule Dumnezeu dă-ne ceva de mâncat! Și cele de ars au trecut, iar mama e bolnavă. Vindecă-o iarăși! Și nu preste mult va fi Crăciunul. Iubite Iisuse, nu ai vrea să ne cinstești un pom de Crăciun? Și la Catița un caput (câbat) nou. Ei 'i tot frig. Și și cișmele mele au o spărtură mare, dară aceea nu strică mult, numai de ar fi mama sănătoasă. Catița și eu, vrem să fim totdeauna copii buni, bunule Dumnezeu! Al tău

Ioanică Heidler.“

După ce găti Ioanică cu cetirea, să uită la sora sa cu întrebare. Aceasta făcu din cap aprobând. Mai odată să uită la șirele sale, cari i-au cauzat atâta osteneală. Apoi puse epistola într'un cuvert, care-l găsi în lada mesei, pe care era scrisă adresa mamei. Ioanică trase peste ea cu condeiul, și scrise din jos acestea: „Bunului Dumnezeu.“

„Catițo, acuma trebuie să bag asta epistolă în lada poștei, care să află jos în colțul uliței“, zise Ioanică în liniște. „Rogu-te, las să merg cu tine!“ zise fetița. Copiii merseră pe vârful degetele din odaia lor și grăbindu-se pe trepte în jos, băgară epistola lor în lada de mai aproape a poștei. Ioanică aruncă acest manuscris important repede în ladă. Așa, acuma își găti treaba. Ușurat oftă băiatul și apucând pre soruța sa de

mâna să grăbiră către casă. După ce merseră o parte de cale, mai odată își întoarseră privirea; în asta clipă scoase colectorul de epistole conținutul lăzii. Catița strinse spăriată mâna fratelui. „Vai, Ioanică, ce gândești, oare preda-va badea acela epistola. Dapoi că bunul Dumnezeu locuiește în cer!“ Băiatul gândi puțin și apoi răspuse așa: „Bunul Dumnezeu are așa mulți îngeri, el știe toate, teute le vede și să îngrijește de toți. Epistola de sigur o va căpăta.“

Ioanică spuse aceste cuvinte cu o deplină convingere; mai departe gândi acestea: „Cererea mea va fi ascultată“. Așa credință totdeauna a fost plăcută bunului Dumnezeu și în care vede aceasta, să bucură din inimă și află cele pe sama copiilor săi, ca aceia să nu fie rușinați.

În sala Nr. 12 a poștei principală stătea după o câteva oare un domn bătrîn, care era îmbrăcat în uniforma oficianților de rang mai înalt. O epistolă ținea el în mână, care fu dată napoi de un epistolar cu însămnarea „neinmanuabil“. Adresa epistolei scrisă de mână nedepinsă de copil, astfel suna: „Bunului Dumnezeu!“ Bătrînul domn desfăcu plicul, să cufundă în gânduri asupra conținutului epistolei. Din ochi șterse o câteva lacrimi, cari fac fața omului atât de frumoasă și s'a putut observa, că nu este întunec în inimă, ci lumina strălucită, prietinoasă de soare domnește; aceste lacrimi au fost lacrimile iubirei îndurătoare și a miscărei inimii. Mai odată să uită la adresa ce era stearsă, apoi băgând epistola în buzunar, s'a îndepărtat. Pe stradă făcu sămn unui cărăuș, căruia 'i spuse ulița și numărul casei, în care locuia femeea Heidler. Ajungând acolo, merse pe trepte în sus, găsi locuința de pod și pre văduva bolnavă cu cei doi copii. După ce a petrecut puțin minute acolo, luându-și rămas bun, s'a îndepărtat. Cei doi copii să uită cu bucurie și inima mulțumitoare după cel ce se îndepărta. După puțină vreme veni un om, care aduse

cărbuni, cu el veni o fată prietinoasă, care scoase din coșară diferite lucruri bune, mâncări nutritoare, la mama medicene, la Cățița un caput cald, lui Ioanică o păreche de cizme.

Când ajunse seara crăciunului și în căși s'au aprins lumenele brăduțului, nici din odaia de pod n'a lipsit acesta, fețe vesele au încunjurat pomul. Ioanică și Cățița au strigat de bucurie, mama puse mâinile ei la oltă spre rugăciune și bătrînul magistrul postal încă s'a bucurat cu ei. A dat mulțămîta lui Dumnezeu, care l-a folosit ca mijloc, El acărui ochiu vede toate, vede credința fiecăruia, de pe care cunoaște pre fiii săi.

Micul încăpăținat.

Săptămăna întregă a cusut mama, până a putut găta trei îmbrăcăminte frumoase de vară pentru cei trei fii mici ai ei.

„Mamă, când ne-om putea îmbrăca în hainele cele noi?” întrebă micul Otto la prânz.

„Duminecă.”

„Măne-i duminecă?”

„Nu, astăzi încă-i joi, apoi o fi vineri, apoi sâmbătă și apoi urmează dumineca.”

A doua zi iarăși întrebă micul Otto de mama: „Mamă, rogu-te, măne-i duminecă?”

„Hei, hei,” zise într'acestea tata, „eri țî-o spuse mama și nu o mai ști? Vino numai, te voi învăța a spune zilele săptămănei în rînd.”

Înse Otto nu voia.

„Nu le pot învăța,” răspuse el.

Ba da, tute poți învăța, dacă vrei. Spune după mine: Duminecă luni...”

Dară Otto strînse buzele la oltată și nu zise nici un cuvânt.

Acuma să mănie tata zise: „Dacă nu vei fi învățat până duminecă zilele, nu-i slobod să te îmbrăci în haina nouă.”

A doua zi întrebă tata de micul Otto: „Vrei să fi bun acuma și să înveți zilele?” Dară Otto scutură capul încăpăținat și nu voia să învețe.

A venit duminica. Cei doi frați alui Otto erau deja îmbrăcați în haina vînată și albă, dară micul capricios încă purta haina cea sură de iarnă. După ameazăzi zise tata acesteia către copii: „Acuma mergem toți la preumblare, dară care n'are haină de vară, pre acela nu-l putem duce cu noi, acela rămâne acasă cu Roza.”

La aceasta să puse micul Otto încăpăținat strîmbându-se într'un cot, și să uită, când plecă tata, iar cei doi frați strigând de bucurie îl urmară, și mama să găta. Mama cea întristată, nainte de a fi plecat, să uită mai odată napoi, și atunci văzu Otto, că în ochii mamei erau lacrimi.

După ce s'au îndepărtat toți întrebă Otto acestea de Roza: „Spune, pentru ce plânse mama mea?”

„Pentru tine,” răspuse Roza.

În casă erau toate în liniște. Roza luă o carte și cetea, iar micul Otto stătea sîngur la fereastră și gîndurile lui tot la aceea umblau, că mamă-sa plânse din cauza lui. Apoi privi sus la cerul cel frumos albastru.

„Acolo sus locuiește bunul Dumnezeu,” gîndi el, „dară El numai pre copiii cei buni îi iubeste, pre mine nu mă iubeste.” Acuma îl doru pre el, că a fost așa de capricios. Să gîndi, cum ar putea el aduce la cale tot acest lucru, mereuas, de mereu merse el la Roza și zise acesteia: „Rogu-te, spune-mi zilele, eu vreau să le învăț.”

„Acuma-i târziu,” răspuse Roza, „nu mai poți merge cu ceialtați la preumblare.”

„Dară dacă vine tata și mama acasă, vreau să 'i le spun.”

„Așadară păzește!” Și Roza îi spuse șir zilele săptămănei, iar Otto spuse în urma ei, până nu le știu fără de smîntă. Acuma aștepta cu nerăbdare după părinți, dară ei rămaseră mult. Doară și de o sută de ori să uita prin fereastră, că oare vin. În sfîrșit văzu el din departe haina cea albastră a fraților săi și și părinții, cum veniră pe uliță. Iute

fugi el jos pe trepte, să grăbi naintea lor nici nu zise „bună ziua,” ci spuse numele zilelor rând: Duminecă, luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă.

Acuma să bucurau părinții, deși era încă în haina cea vechiă, sură, totuși îl iubeau așa, ca pre ceilalți doi frați ai săi. Iar Otto să sâmbți fericit și să uită cu bucurie iarăși sus la cerul cel frumos albastru și a putut gândi la bunul Dumnezeu, care iubește pre copiii cei buni și pioși.

Rugăciunea copiilor în :-: războiu. :-:

Precum scrie foaia „Allgem. evang. luth. Kirchenztg.,” a scris Împăratul nostru Francisc Iosif către copiii împărăției sale epistola cu adevărat mișcătoare: „Către iubiții copii a împărăției noastre. Dacă eu la pragul mormântului în așa oară serioasă mă întorc către voi, iubiți copii, să întâmplă din mai multe cauze. Odată ați fost voi totdeauna bucuria mea, mângâierea, ba, așa de multe ori în vremurile cele grele a vieții mele lungă sângura mângâiere și sângura bucurie a Împăratului și Regelui vostru. Când vă vedeam pre voi, mă nimerea în umbra existenței mele o rază de soare. Voi sunteți, copiii, cari stau mai aproape de inima Împăratului și Regelui vostru, florile împărăției mele, podoaba popoarelor mele, binecuvântarea viitorului. Dară nu numai Împăratului și Regelui vostru stați voi mai aproape, mai unuia, înaintea căruia și cei mai puternici a lumii acesteia sunt făpturi neputincioase, lui Dumnezeu, Domnul nostru. În ochii vostri strălucește încă lumina dimineții creerei; pe după voi încă e raiu și cer. Dumnezeu e Atotputernic. În mâna lui zace soartea tuturor popoarelor. Voiei lui să pleacă toate. După El (voia lui) să poartă stelele și oamenii. Ca aceasta atotputernică mână alui Dum-

nezeu să scutească și păzască Austro-Angaria, să-i dea biruință asupra număroșilor vrăjmași și în biruință să o întărească spre onoarea și mărirea lui Dumnezeu, aceasta-i încă sângur ce-mi rămâne după o viață bogată de năcazuri. Era dorința mea, când pașii așa tânăr și fericit în nădejde pe tronul părinților mei; va fi dorința mea, care doară acuși pe buzele mele muribunde va suna ca cuvântul ultimei iubire și grijă pentru țările mele, popoarele mele. Dumnezeu conduce toate așa, cum El vrea. Noi oamenii nu putem nimic afară de El și fără de El. Dupăce voi, iubiți copii, stați mai aproape de Dumnezeu, vă roagă pre voi Împăratul și Regele vostru: Rugați-vă, ca El să ne binecuvinteze și să dea milă cauzei noastre. Dumnezeu ascultă rugăciunea nevinovăției pentru că El o iubește, în ea își recunoaște chipul său. Pentru aceea nu încetați, a vă ruga cu mâinile arădicate, voi cei mici și cei mai mici. Când copiii împărăției să roagă pentru patria lor, știu eu, că steaua noastră stă bine. Atunci sunteți voi împărtășiți în ziua învingerei și onoarei împărăției. Voi ați cerut jos binecuvântarea preste steagurile noastre, pe armata noastră. Iubiți copii, nu uitați împărăția, careia aparțineți pe pământ, și de bătrînul ei Împărat! Oh iubiții copii, aici de un drag ar trebui se vă rugați, și să ne rugăm de-a întrecutelea, pentru iubitul nostru împărat și pentru patria noastră iubită, ca să fie scutită de vrăjmași.

DIN FĂURIE.

Deșteptarea religioasă, care fu așteptată dela acest războiu, încă n'a venit, din contra, în unele locuri să pare a fi mai mare indiferința și ușuritatea. Aici trebuie multă rugăciune, ca Dumnezeu prin acest războiu să-și ajungă scopul cu poporul

nostru. De altcum — oare ce va fi capătul? Dumnezeu să se îndure de iubitul nostru popor și lase în mila sa adierea vântului Duchului sfânt prin țările noastre, ca păcătoșii să se trezească și mulți să fie mântuiți.

* * *

Despre o zi de rugăciune în India serie raportul săptămânal din Nazareth lângă Bethel-Bielefeld, în 13. ianuarie: „Ncînțeles rămâne faptul, că guvernul englez în India a ordinar o zi de rugăciune și a provocat pre Hinduanii păgâni, a se ruga către zeii lor pentru biruința armelor engleze. Care pagubă fu prin aceasta cauzată misiunii, să pare a nu observa Anglia. După ce fu păgânilor predicat: Zeii vostri sunt idoli nepuțincioși, sunt aceia acuma pe cale oficioasă recunoscuți ca ajutătorii Angliei.“

* * *

Departamentul de comerț (reportartă în Washington, America) că în cele dintii șapte luni de războiu fu exportat armatelor aliate material de războiu și proviant în valoare de 296.631,400 Dollari. Exportul în bucate a fost 301.355,000 Dollari contra la 111.583,000 în anul trecut. Exportul în material de explodat a fost 9.258,000, în arme de foc 5.863,000, în șeane și sersamuri de cai 6.126,000, în carne 11.100,000 în zachar 18 milioane și 333,000, de mii în pânuri de lână 13.000,000, în pânuri de bumbac 6.997,000, în automobile și motoare de trăsuri 11.000,000 Dollari.

Pe cum să vede, face America pe lângă „Neutralitatea“ ei un câștig bun. Firește, toți alții oameni socotesc aceasta soi de „Neutralitate“ ca ceva foarte singular. Trebuie la aceasta o conștiință ditabilă (ce se poate întinde ca foiul armonice).

* * *

Secretarul de stat Bryan a publicat nu de mult o epistolă adresată senatorului Stone, în care căuta el a pune

la iveală poziția guvernului în privința liferării armelor de războiu și de munițiune popoarelor purtătoare de războiu în Europa. Protestele cele multe ce se arădică în orașele țării contra exportării materialelor de războiu în Europa, propunerile în privința asta în ambele căsi de congres și grămada de epistole și telegrame dela cetățenii din toate părțile țării către senatorii și bărbații congresului, în care aceștia sunt provocați, a lucra pentru primirea acestor propuneri, o fac guvernului ceva neplăcut, și pentru aceea s'a văzut silită, a da aceasta declarare. Înse espicările lui Bryan nu sunt nici de cum îndestulătoare. Espicările lui ajunge la acest rezultat: Neutralitatea noastră și cauza apropietore de pace o pretind, că din țara noastră să se exporteze neimpiedecat arme și munițiune popoarelor purtătoare de războiu din Europa. Aceasta vrea să ne pară ca o logică singulară. Așadară neutralitatea noastră pretinde, că cele de lipsă la războiu în tot soiul să poată lăsa (merge din) portul nostru. Cu câteva luni mai nainte fu hotărîtă de președinte o zi de rugăciune, ca să rugăm pre Dumnezeu, ca El să facă capăt măcelului din Europa. Dară ce folosește, a ruga pre Dumnezeu pentru sfârșirea războiului, dacă prin liferarea armelor ne îngrijim, ca războiului să curgă tot vesel, dacă noi lăsăm să fie țara noastră arsenalul (casa de arme), de unde popoarele europene sunt puse în starea, a se lupta mai departe! Ei ar fi probabil deja la sfârșitul puterii lor, dacă nu ar fi sprijiniți de aici. Cum poate face guvernul nostru o înriurire spre apropierea păcei, când lasă și mai departe, ca materialele de războiu să se exporteze, când de fiecare Dollar astfel câștigat atărnă sângele bărbaților bravi, lacrimile văduvelor și orfanilor, și unde fiecare armă de pușcat, fiecare glonț, toate recvizitele de războiu, cari părăsesc țara noastră, însemnează mizerie nouă femeilor, mamelor și copiilor Europei! Nu, e

inzădar, a ruga pre Dumnezeu pentru sfârșirea războiului și a vorbi despre aceea, a servi ca făcător de pace, pânăcând noi cu tot acele mâni luăm Dollarii, care sunt pătați cu sângele acelora, cari cad prin ajutorul nostru.

Din „DerSendbote“, foaia americană, din februarie.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 9. Maiu.

19. Prietenie între David și Ionatan.

I. Samuil 20, 1—12.

Cuvânt de aur: „Amicul iubește în tot timpul.“ Proverbe 17, 17.

După ce văzurăm noi în Dumineca trecută, cum Saul fu ispitit a ucide pre David, vedem noi astăzi un lucru minunat. Ionatan, fiul lui Saul, nu o face ca mulți alții din vremea sa, ori mai ales în vremea noastră. El nu are în inima sa loc pentru ură, el să deosebește de mulți alții, cari gândesc, că dacă tata urăște pre cineva, și fiii trebuie să o facă, nu, el iubește pre David; il iubește și atunci, când vede, că David o să ajungă împărat în locul lui Saul, și astfel va ocupa moștenirea lui Ionatan. Între David și Ionatan să desvoaltă așa o prietenie și iubire, care abea că își mai găsește soață în întreaga Biblie, și pentru aceea ni și pusă nouă ca o pildă strălucitoare a iubirei sincere și desinteresată fără de cea mai mică viclenie. Ionatan, de ar fi fost un prietin viclean, ar fi putut foarte ușor da pre David în mâna tatălui său Saul; dară el il iubește și în cel mai mare piericol, când și propria sa viață e pe coțcă, el merge și face lui David cunoscut planul lui Saul și își întărește credincioșia sa de prietin. Iubiți copii, voi încă ați putea se vă învățați mult dela acești doi tînări, cum se vă iubiți unul pre altul, fără de viclenie, din inimă, nu în planuri

rele, păcătoase făcând legământ unul cu altul, ci pe calea adevărului, a iubirei de Dumnezeu. Domnul Iisus, iubirea cerească, vă ajute la asta.

Duminecă, în 16. Maiu.

20. Cum cruță David pre Saul.

I. Samuil 26, 1—25.

Cuvânt de aur: „Iubiți pre vrăjmașii vostri, faceți bine celor ce vă urăsc.“ Luca 6, 27.

Noi am văzut în lecțiunea din Dumineca trecută cât de bună și frumoașă este prietenia cea credincioasă a unor tînări, cari în vremea bună și rea țin la oaltă. După ce Saul într-adevăr își puse în inima sa a omori pre David, o și vedem că el umblă urmărindu-l prin munți și pustii; el are și oameni, care-i voiesc rău lui David și spun lui Saul ascunsul lui David. Saul abea o apucă, că doară acuma il va căpăta. Dară cei ce se încred în Dumnezeu, El li ajută, și mai iute găsește David pre Saul, și de ar avea o asemenea inimă neliniștită de Duchul cel rău și el ar putea face rău lui Saul, că omul ce era cu el il îndemnă la așa lucru, dară David să teme de Dumnezeu și lasă răzbunarea în mâna lui, el iubește pre vrăjmașul său și-i face bine. Noi, iubiți copii, încă ar trebui să luăm la inimă cuvântul Domnului Iisus, și să nu căutăm a face rău, ci a face bine cu cei ce ne urăsc și ne batjocoresc, numai așa vom fi fericiți și cruțați.

Duminecă, în 23. Maiu.

21. Cum Duchul sfânt ne unește.

(Lecțiune de Rusalii.)

I. Cor. 12, 1—13.

Cuvânt de aur: „Siliți-vă a păzi unitatea Spiritului prin legătura păcii.“ Efes. 4, 3.

Pentru ziua de astăzi am lăsat cursul lecțiilor regulate, și fiind astăzi o zi deosebită, trebuie să fie și lecțiunea așa. Astăzi este o zi mare, am putea-o numi ziua nașterii creș-

tinizmului, că până aici erau învățăceii Domnului tot cu frica în lăuntrul lor, că vor fi atacați de Iudei; dară venind astăzi preste ei Spiritul cel sfânt, ei deschid ușile și din gura și inima lor sună cântarea cea măreață a biruinței. Ei sunt liberi ai Domnului, pre ei un Duch liber îi poartă și învață. Acest Duch este puterea cea nevezibilă, care luca minuni, predica, învăța, profetea, toate să fac prin puterea acestui Duch. Armonia cea frumoasă a înțelegerei bună între învățăceii Domnului este prin acest Duch. El înestă și ține pacea cea prețioasă între poporul lui Dumnezeu pe tot locul. El vrea și pre copii să-i învețe și să-i conducă, numai dacă ei vreu să asculte de El. Dați numai cu îndrăzneală inima voastră lui și veți vedea, că El vă conduce minunat.

Pontru Duminecă, în 30. Maiu.

22. David, rege preste Israil și Iuda.

II. Samuil. 2, 1-7; 5, 1-10.

Cuvânt de aur: „Iehova este puterea mea și scutul meu; în El s'a înerezut inima mea, și am fost ajutat.“ Psalm 28, 7.

Noi am văzut în lecțiunea mai nainte cu 2 săptămâni, cum David cel strimtorit și urmărit de Saul cruță viața acestuia, el nu să răzbună, ci dădu loc răzbunării lui Dumnezeu. Nu mult trecu, și David nu mai fu urmărit, că Saul căzu pe nălțimele Ghilboa și David s'ar fi putut bucura, cum o fac mulți astăzi, dară el plânse pre Saul ca pre un viteaz, dară el plânse cu amar și pre Ionatan, care-i era lui ca un frate credincios. El nu să bucura, că acuma rămâne regatul în mâna sa. Noi am zice, că David bucuos ar fi fost serv lui Ionatan, numai să poată trăi în pace și liniște. Dară bunul Dumnezeu vede credincioșia și dă regatul la acela, pre care El l-a ales la aceasta. David ajunse cu vremea preste întregul Israel ca rege. La toate trebuie

șteptată vremea hotărită de bunul Dumnezeu și nu trebuie murmurat, că El să îngrijește de noi și ne dă la timpul său mila sa. Et vrea să vază cât de credincioși suntem noi și apoi ne ajută El prin puterea sa, de suntem încrezuți lui.

Duminecă, în 6. Iunie.

23. Cum aduce David chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim.

II. Samuil 6, 1-19; Psalm 24.

Cuvânt de aur: „Bucuratu-m'am când mi-au zis: „Să mergem la casa lui Iehova!“ Psalm 122, 1.

După ce văzurăm noi în lecțiile trecute multe năcazuri, ce ajunseră pre David, îl văzurăm în lecția din urmă cum deveni el rege preste întregul popor alui Israil. Am putea spune, că și noi ne bucurăm, că au încetat odată vremurile apăsării și a venit vremea cea dorită, în care nu mai trebuie să fie David păfugat și strein. Noi și vedem bucuria lui, care era bine întemeiată, când să știe liber și grija lui de mai nainte a fost, ca chivotul legii lui Dumnezeu, de care Saul nu mult s'a îngrijit, să fie adus la un loc mai potrivit. El și merge, și își arată bucuria sa cea mare la acesta ocașiune, el saltă și cântă și să bucură cu mare bucurie. Despre Saul nu aflăm să fie zis vr'odată: „Bucuratu-m'am când mi-au zis: Să mergem la casa lui Dumnezeu!“ dară David a făcut-o; el avea mare zel pentru aceasta. Este că Mical, femeea lui, nu are plăcere de aceasta, dară și ea era din vița lui Saul, și aceasta pre David nu-l împiedică în bucuria sa. Să fie și a noastră bucurie casa lui Dumnezeu, atunci vom fi fericiți.

Pontru Duminecă, în 13. Iunie.

24. Cum muștră Nathan pre David.

II. Samuil 12, 1-10; 12-23.

Cuvânt de aur: Psalm 51, 12.

Câmpul de luptă.

În săptămânile din urmă a curs foarte mult sânge atât pe câmpul de către răsărit, cât și pe cel de către apus fără ca să fie ajuns una sau cealaltă partidă la o biruință decizătoare. Așa să par puterile luptătoare, ca niște atleți mușchiosi, cari îmbrățoșându-se să silească, ca să arunce unul pe altul la pământ nu să pot. Firește, că așa luptători să ostenească și în sfârșit lasă lupta, dară oare și puterilor de acuma va veni așa un caz?

Dacă totuși luăm la observare luptătorii, atunci vedem, că Germania stă mai bine, că pe pământul ei european, doară cu puțină parte din Elzas-Lotharingia, nu este vrăjmaș. Ea în tot locul să luptă pe pământul țărilor vrăjmașe în mare teritor. Trupele noastre încă să lupte pe pământ cucerit în Polonia-rusască, înse iarăși o parte mare a Galiției de răsărit a cuprins-o rusul.

Cele mai mari lupte au curs în săptămânile din urmă între munții Carpați. Rușii tot au atacat cu putere mare trupele austro-ungare și în unele locuri pe cele germane ce stau unite cu ale noastre. Mai fierbinte a fost atacul în zilele paștilor, dară tupele noastre i-au bătut napoi și au prins mai mult de 10.000 de prizoneri nerăniți și foarte multă muniție și pușche au prădat. Rușii au atacat în linii ca roiul, și când șirul de nainte căzu, s'a sculat al doilea, după ce căzu acesta al treilea, așa, că grămadă mare de morți a acoperit câmpul de luptă fără, ca să fie ajuns ei scopul, ba și acele rezultate au pierdut din valoare, cari le-au ajuns la înaintarea de mai nainte, dăpoi că numai cu ceva sunt mai nainte.

Pe hotarul de răsărit a Bucovinei au împiedecat trupele noastre înaintarea rușilor.

În vremea de acuma (nainte de apr. 15.) este partea de jos a liniei de luptă la carpați cam aceasta: dela

hotarul de apus a com. Șaroș dela Coniečna ce stă în hotarul galiției spre răsărit preste Zboro, Bányavölgy și Laboreréve până la hotarul galiției, apoi de asupra pasului Uzsok spre răsărit întorcând în Galiția, asupra Colomeei până la partea cea mai de miazănoapte a Bucovinei până la orașul Zalescic, care lângă riul Dniester, iar de tot la răsărit până la hotarul Rusiei. Trupele noastre a pătruns binișor asupra com. Ung. deasupra Cisnei în Galiția; dară au lăsat aceasta poziție, nu ca să fie atacați din două laturi, și s'au retras pe coastele mijlocii a carpaților, ca să fie mai aproape de linia nutritoare și ca să fie și linia de luptă mai asemenea.

În valea Labore trupele noastre au cauzat rusului pierderi mari, mai ales din zi în zi prind mulți prizoneri ruși pe toată linia carpaților și vine cam 1300 pe zi. Și în luna Martie au fost cam 40.000 rușii prizoneri. Sus pe amândouă laturile vistulei încă curge lupta, dară mai ales lângă Bzura și Ravea e foarte mare. Mai sus, sub Prusia și de acolo spre răsărit e mare lupta, și de regulă cu rezultatul germanilor. Asupra Prusiei au fost ciocniri, în cari au biruit trupele germane. Portul Libau l-au bombardat corabiile de războiu germane.

Și în Franța curge lupta sânger-oasă, dară nici o partidă nu poate bine înainta. După ziare a fost lupta mai furioasă dela Le-Mesnil-Hurlus spre miazănoapte. Din Le-Mesnil a rămas numai o grămadă de ruini. În toate prejurimea nu este un kilometru pătrat, care n'ar fi plin de granate. Lupta a curs și sub pământ. Arborii încă i-au rupt bombele, când a încetat lucrul tunarilor, au mers cei pedestri la atac și au strigat ca niște nebuni. Înse larva cea infernală n'a ținut mult. Deodată să făcă liniște și apoi merse rămășița unui regiment franțuz la șanțurile germanilor, unde s'a făcut o luptă nedescriptibilă cu mâinile.

Și pe mare a fost luptă. Submarinele germane iarăși au cufundat multe corăbii engleze.

Englezii după raportul admiralului lor dela începutul războiului până la mijlocul lui Martie au pierdut o sută de vapoare de 344,420 tone. Asta pagubă cel puțin face 35.000,000 corone afară de valoarea marfelor ce erau în ele.

Pe apele turcești n'a fost mai mare ciocnire, cu toate acestea au bombardat două corăbii panțelate întăriturile dardanelelor, dară fără nici un rezultat. Împășcăturile turcești au nimerit o corabie panțelată și un spărgător de torpiloare.

Capitala muntenegrului Cetinie e adeseori cercetată de sburătoarele austro-ungare și bombardată. Asta țară mică și și de altcum săracă s'a espus la mare mizerie cu aceea, că s'a amestecat în războiu. Dapoi că asta și țările cele mai tari o vor sămți, dară cele mai mici își pot lua de aici o lecție tristă din paguba proprie.

E interesant, câte arme și proviziuni de muniție cuprinde unul dela altul. Acuma ne stau numai datele germaniei la dispoziție. După acestea tunurile cuprinse de germani pe câmpul de ost și vest până la începutul lui martie au fost 5510. Din acestea au luat dela Franțuzi 1300, dela belgieni 3300, dela ruși 850 și dela englezi 60. Din tunuri cu mai multe sute să folosesc.

După „Kleines Journal“ din Berlin pe baza însămnărilor statistice are

Franța morți	450.000.
Rusia	675.000.
Anglia	31.000.
Belgia	34.000.

Asadară la olaltă: 1,190.000.

Franța are răniți	751.000.
Rusia	1,010.000.
Anglia	67.000.
Belgia	34.000.

Total răniți: 1,862.000.

Franța prizoneri	316.000.
Rusia	960.000.
Anglia	26.000.
Belgia	70.000.

Total: 1,372.000.

Toată pierderea puterilor vrăjmașe dela august 1914 până la mijlocul martie este 4,424.000 de oameni.

Din aceștia pică pe Franța: 1,517.000.

„ „ „ „ Rusia: 2,645.000.

„ „ „ „ Anglia: 124.000.

„ „ „ „ Belgia: 138.000.

Total: 4,424.000.

Asta-i dară mai mult, ca toți locuitorii Sirbiei. Numărul tuturor morților din partea celor doi aliați să poate baremi în 1,600.000, și astfel pe vremea de până acuma a războiului pică pe lună cam mai mult de 200.000 de oameni, sau pe zi au 7000 de oameni pe câmpul de luptă și în ospitaluri.

Dacă în locul secerișului morții am ceti secerișul vieții, că adevă în fiecare zi 7000 de oameni s'au întors cu inima sânceră la Dumnezeu, oh ce o veste îmbucurătoare ar fi asta. Dară nu numai moartea a secerat, ci și duhul răutății a avut bogată desfătare, că în multe locuri, mai ales ostașii ruși au umblat tiraneste. În Prusia de răsărit au făcut așa tiranii și așa lucruri josnice, că e rușine a le și scria aici. Pasiunile au apucat spiritul oamenilor de tot în puterea lor, cari ar trebui să fie nobili, cerești și s'au prefăcut în diavoli. Aceștia sunt fruptele cele înfricoșate ale păcatului, fericit e acela, pre care nu-l apasă răspunderea pentru ele.

Înse aflăm pe lângă aceste produse urite ici-colea și lucruri frumoase, între aceste aceea, că oamenii tocmai în acesta zile înfricoșate cunosc efectul cel piericulos al alcoolului (rachiu, vinul berea). Englezii ar fi avut demult modul la aceea, ca să pustiască de tot alcoolul, dară nu au făcut-o, pentru că a adus mult profit.

Acuma dară trebuia să sâmtască piericolul cel mare. După telegramul „Berlingske Tidend“ din Londra să poate cât mai aproape aştepta oprirea generală a alcoolului. După declarațiunea regelui George, că atât pentru el, cât și pentru curtea sa abdice de gustarea alcoolului, sute de mii de englezi au scris lui George Lloyd, dela care pretind o deplină oprire a alcoolului. După raportul din Toronto a foiei „Times“ să pun cantinele de taberă unde să învață ostașii sub supraveghiere ostășască, ca să împiedice aceea, ca acolo să se vinză beuturi îmbătătoare.

Probabil, că și la noi își vor trage consecvențe folositoare din război. Și în așa țări doară, unde până acuma n'a existat libertate religioasă, vor cunoaște mai mulți, că numai prin libertatea conștiinței poate ajunge poporul în posesiunea ideii mai înaltă.

Oh, de ar rodi acest pământ, udat cu sânge așa fructe pe sama viitorului, cari ar servi spre dezvoltarea sănătoasă sufletească și spirituală a popoarelor și neamurilor.

Dară totdeauna și preste toate să fie rugăciunea noastră către atotputernicul Dumnezeu, ca către Părintele nostru în numele Domnului Iisus, ca să: „Vie împărăția ta și fie voia ta, precum în cer, așa și pe acest pământ!“

În cer să face voia lui Dumnezeu, dară pe acest pământ nu vreu să trăiască după voia lui, și pentru aceea să alungă pre sine în piericolul cel mare.

Din B. H.

Întrebări biblice.

1. Cine a murit pentru că era lăcom?
2. Cine a murit pentru că era sgârcoit?
3. Cari profeți au în înviat morți?
4. Care profet a murit pentru neascultare?

Întrebările din trecut au fost: 1. Judecători 7, 21; 2. I. Samuil 14, 22; 3. Ecclesiastul 9, 11; 4. Psalmii 119, 32.

Au delegat: Cintean Giulița, Clepe Lidia, Mariș Iana, Vașar Florița, Clepe Sida, Moț Mariuța, Ardelean Elena, Mariș Mitru. Ilie și Pavel, Clepe Giuri, Siclovan Pavel și Giuri, — Kürtös: 1. 2. 3. 4. Iova Floare, Stan Toader tinăr. — Kétegyháza: 1. 2. 3. 4. Săcui Rozalia, Bălaj Maria, Moț Ioan, Stan Susana și Floare — 2. 3. 4. Santău Fieșta, Stan Maria, Muntean Maria și Stan Ioan — Kétegyháza: 2. 4. Santău Anuța — Kétegyháza: 3. Gros Florița — Kétegyháza: 2. Bandula Susana Kétegyháza: 1. Trimbăta Anuța și Marica, Grosan Florița — Világos: 1. 2. Petrișor Livia, Gărdan Emilia și Livia — Ó-Pécska: 1. 2. 4. Farkas Mariska și Juliska, Dan Marișka, Kis Sosika și Selejan Persida — Nagylak: 1. 2. 3. 4. Halmagean Todor — Kovászi: 1. 2. Dehelean Dinca, Vider Sosica — M-Csanád: 1. 2. 3. 4. Gurzău George — M-Csanád: 3. Botaș Ana, Sirbu Ana, Brad Mihail — Ottlaka: 1. 2. 3. 4. Andraș Florița, Peryován Roza, Keres Florița, Barbă Sida, Neța Sofia și Ana, Keres Maria Tortan Catifa, Varadinant Zana, Andraș Roza, Peryován Maria, Neța Maria și Saveta, Stoi Maria, Torta Demeter — Ó-Palos: 1. 2. 3. 4. Bora Toader, Sofan Ana, Vidican Lina, Popa Moise, Pane George, Morgovan Zaharie — Tulka: 1. 2. 3. 4. Pane Demeter — Tulka: 2. 4. Bradin George — Aradkövi: 1. 3. 3. 4. Sfát Sena, Lucaci Catifa, Mariș Persida — Kürtös: 1. 2. 3. 4. Dan Ioan — Borosrosa: 2. Pușcaș Toader — Ó-Szt-Miklós: 1. 2.

E foarte frumos dela iubirii nostri, cari arată un bun interes pentru întrebări. Dacă unii, ori alții rămân nepublicati, aceea să întâmplă ori din smântă, pentru care cerem iertare, ori din întârzierea lor. Salutare B.

PUBLICĂRI.

Un serv credincios care nu se teme de lucru, caută fr. Sida Todor, Körösbökény.

Să coafă un învățacel de covaci să fie de cam 14 ani, sănătos și credincios. Adresa: Ollár Miklós, Kétegyháza, Békés-m.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.